

Hin góði hirðin

Evangelíið 2.s.e.páskir:

"Eg eri hin góði hirðin. Hin góði hirðin setir lív sitt til fyrri seyðinnar. Leigusveinurinn, sum ekki er hirði og sum ekki eigur seyðinnar, sær ulvinn koma og fer frá seyðunum og rýmir, og ulvurinn renir teir og spjadir teir sundur, av tí at hann er leigusveinur og hann einki leggur í seyðinnar.

Eg eri hin góði hirðin, og eg kenni minar, og minir kenna meg, eins og eg kenni faðirin, og faðirin kennir meg; og eg seti lív mitt til fyrri seyðinnar.

Eg havi eisini aðrar seyðir, sum ekki hoyra upp í hetta fylgið. Eisini teir eigi eg at leiða, og teir skulu hoyra reyst mína, og tað skal verða eitt seyðafylgið, ein hirði. " Jóhs.10,11-16.

Tað man uttan íva vera felags eyðkenni fyrri menniskja, at tað letir seg stýra ella sjávt vil stýra. Tað er ívaleytt uttan undantak hvort tú ert, hvar ella hvussu tú býrt í heiminum.

Frá barni av verða vit leidd og í ráðsán mun eisini stýrd av teimum, sum vóru undan okkum. Hvussu leingi henda stýringin vardi, var kanska ymiskt á lívsleið okkara, men eitt er vist, tað hekk og tað hongur altíð okkurt eftir í vitsku okkara, líka mikið hvussu lívsleiðin annars myndaði seg fyrri okkum.

Víðhvort verður tikið til: "Sig mær hvønn tú ferðast ímillum, so skal eg siga tær hvort tú ert."

At vit málbera okkum soleiðis, hevur nakað at gera við tað umhvorið, hugsunarháttin og liviháttin, vit eru merkt av í andaligum og tímiligum viðurskiftum. Og tað er einki yvir at dylja, at hann ella hon ella tey, sum standa okkum næst hava stóra ávirkan á okkum saman við miðjunum ella kringumstøðunum.

Hetta at verða leiddur ávirkar okkum bæði andaliga og líkamliga. Vit vilja líkasum hava ávirkan á hesi viðurskiftini, og partvís hava vit eisini tað. Men tað eru umstøður, har vit onga ávirkan hava.

Tá ið ymiskt legst á lívsleið okkara, sum vit ikki duga at siga frá ella okkurt hendi við einum av okkara kær, sum broytt lív okkara, ja, tá standa vit mangan spyrjandi og vita ikki at siga, hvussu hetta kundi bera til. Vit spyrja og siga: hví?

Tá ið hesin spurningurin er settur rosin við sjávt grundarlagið undir tilveru okkara.

Og her stingur so spurningurin seg upp, hvat tað er fyrri eitt grundarlag við byggja lív okkara á, og sum vit vilja skal leiða okkum gjøgnum alt, sum møtir

okkum á lívsvegnum.

Gjøgnum tíðirnar hava tað verið mong tilboð ella mangir møguleikar, sum menniskjað hevur kunnað valt.

Evangelíið í dag er tann góði gamli boðskapurin um Jesus Kristus, frelsara okkara, sum í tekstinum kallar seg: Hin góði hirðin!

Hirðamyndin er ein kend, vøkur og talandi mynd. Í hesi myndini hóma vit umsorgan, hita, kærleika, fyrgeving og lív. Tað er neyvan nakað, sum er so lívsjálendi sum tað hirðamyndin ber í sær.

Og tað mest talandi við myndini er, at hon visir á, at her er tað ein, sum vil leiða og stýra, og ikki sum leigusveinurinn, sum vil villleiða og forstýra!

Hirðin og leigusveinurinn er eisini dómi um tað, sum gott er og um tað ringa. Um tað, sum byggir upp, og um tað, sum brýtir niður. Um gleðina og fyrigvingina. Um syndina og um náðina. Um lív og sælu, og um frelsu og um glatan.

Jesus trínir fram í dag og sigur: "Eg eri!" Hann talar við myndugleika og við fastleika. Ja, vit kunnu bera saman orðini hjá Jesu við tað, sum profetamir í gomlu pakt sögu - eisini við myndugleika og fastleika - tá ið teir tóku til: "So sigur Harrin!"

Tá ið Jesus stígur fram og sigur: "Eg eri!" so hava orðini fult virði. "Eg eri ljós heimsins. Eg eri hitt sanna breyðið. Eg eri hin góði hirðin."

Soleiðis! Hetta er Jesus, hin góði hirðin. Hann hevur nakað at geva okkum, "...á grasgøðum fløtum hann letur meg liggja, til hvíldarir hann leiðir meg..." sum sálmaskaldið syngur fyrri okkum.

Jesus sigur: Eg eri hin góði hirðin. Hin góði hirðin setir lív sitt til fyrri seyðinnar.

Hetta er tað fyrsta, vit kunnu hugsa um eina løtu. Tað, Jesus vil siga okkum er, at hann er og verður tann einasti hirðin, vit hava her í lívinum, og sum vit kunnu seta álit okkara á.

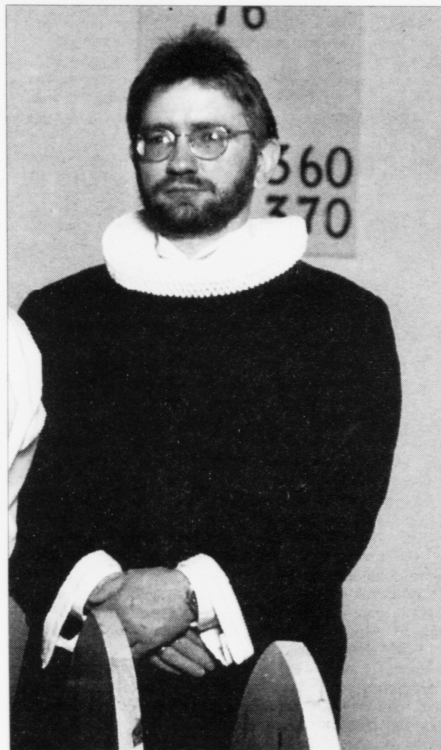
Jesus sigur: "Eg eri."

Í hesum orðunum er ein myndugleiki, sum eingin og einki kann reka burtur. Hetta lyfti stendur um allar ævir. Her er veruliga talan um, at eitt orð er eitt orð og ein maður er ein maður!

Tað er hirðans rodd, sum talar við mildleika og fastleika og vil, at vit skulu vera eitt fylgi, og ein hirði.

Og sjávt um vit tosa um ein hirða, sum er Jesus, so vita vit, at mangir eru hirðarnir, sum í dag eru uppi á døgum, og sum eisini hava sitt eigna fylgi.

Og mong eru tey, sum gjøgnum söguna hava virkað sum hirðar ella fegin vildu vera hirðar, har bæði

hirði og seyður endaðu sum villir vargar.

Bæði á politiska, samfelagsliga og trúarlíga oknum hava sokallaðir hirðar stungið seg upp, sum ikki hava spart nokrum, men iðliga hava tent sær sjálvum og áhugamálinum sínum og ikki hugsa so nógv um tað fylgið, sum var teirra.

Í øðrum lagi talar Jesus í evangelíinum til okkara í dag og sigur: "Eg kenni minar, og minir kenna meg."

Her ljóðar aftur lyfti til okkara, at tann, sum í trúgv heldur seg til Jesus, tann kennir Jesus eisini, og Jesus virðukennir ella góðkennir hann eisini sum sitt barn.

Í Ísraelslandi er vanligt, at hirðin gongur undan seyðafylginum. "Harrin er hirði mín, tí kenni eg ongan sakn, og tað er hann, sum letur meg liggja á grasgøðum fløtum, og tað er hann, sum leiðir meg til hvíldarir, soleiðis sum Dávid kongur syngur um hirðan.

Jesus talar til okkara og sigur: "Eg kenni minar". Tað var tann tíð, tá ið vit menniskju, í syndum og misgerðum okkara ikki kendu Guð. Men í kærleika og miskunn síni móti okkum hevur Guð gjørt Jesus og hansara frelsu-gerð kenda í hjortum okkara.

Vit eru tí undir somu lyftisorðum, sum Paulus ápostul sigur í brævi sínum til Galatar:

"Men nú, tá ið tit kenna Guð, og tað, sum meir er, eru kendir av honum, hvussu kunnu tit tá venda við aftur til hin veika og fátæka barnalærdomin, sum tit aftur av nýggjum vilja fara at træla undir?"

So var tað eitt tóarskeið, tá ið vit ikki kendu Guð, og trælaðu undir guðum, sum í roynd og veru ikki eru guðar.

Hjá summum menniskjum er hetta tóarskeiðið enn at finna. Eisini í okkara landi, neyvan tí, at tey ikki hava hoyrt um Jesus, men heldur tí, at tey vildu leiðast av øðrum hirðum!

Og hetta leiðir okkum til tað triðja í dagsins teksti. Tað eru orðini, sum ljóðaðu í evangelíinum, har Jesus sigur: "Eg havi eisini aðrar seyðir, sum ikki hoyra upp í hetta fylgið. Eisini teir eigi eg at leiða, og teir skulu hoyra reyst mína, tí tað skal vera eitt seyðafylgið og ein hirði.

So eru tað nakrir seyðir, sum eru vilstir ella farnir av haga, og hvør kennir ikki til tað at villast? Eisini, tá ið tað hevur við okkara viðurskifti við Guð og Jesus at gera?

Tá ið tað er talan um at villast ella vera farin av haga, so kunnu vit hugsa um tveir bólkir av menniskjum: tann fyrri, har menniskju sannførd siga seg ikki kunna ella vilja trúgva á Jesus.

Hin seinni bólkurin er, har menniskju kenna seg vilst - eru farin av haga, eru vilst, men fegin vilja koma

aftur í seyðafylgið, men finna ikki, men biða eftir hjálp. Ja, hava enn ikki hoyrt kærleiksfullu røddina hjá hirðanum.

Evangelíið í dag sigur okkum, at Guðs kærleiki til okkara er at líkna við hirðan, sum fer frá teimum 99 fyrri at leita eftir tí eina, sum vilti seg burtur.

Men teir 99 eru ikki gloymdir, og teir eiga ikki heldur at gloyma at taka sær av hvørjum øðrum. Men tá ið tann eini verður funnin, ja, so gleðast allir hinir 99 um tann, sum nú aftur er komin í fylgið.

Vit menniskju vóru øll vilst sum seyðir, men í trúnni á Jesus Kristus hava vit vent við, og kunnu eisini í dag venda við til hirðan og tilsjónarmannin fyrri sálum okkara, Jesus Kristus, frelsarmann okkara.

Jesus sigur: "Eg eri hin góði hirðin, og eg kenni minar, og minir kenna meg..."

Tað, sum ræður um í lívi okkara, er at kenna hin góða hirðan, Jesus Kristus.

At kenna hirðans rodd er, tá ið vit eru undir orðunum: tað veri seg heima við hús í lestri og bøn ella sum evangelíið, tann gleðiligi boðskapurin, ljóðar hesa løtuna, her í Harrans hús: Í orðinum, lovsanginum og í bønini. Ja, at hoyra hirðans reyst, hirðans rodd.

Hoyra vit hirðans rodd, so veltir tókkin eisini fram í lívi okkara. Vit fegnast um, at her er ein, sum vit kunnu kenna okkum trygg saman við.

Tað er eisini hesin sami tryggleikin, sum er at hoyra í sanginum, sum børnini plaga at syngja:

Tætt hjá mær har gongur Jesus/ altíð vil hann verða nær/ mær nýtið ongantið at óttast, / tí eg veit, hann fylgir mær/ Hann, sum er mín góði hirði, / heldur míni veiku hond/ tekur á seg mína byrðu/ leiðir meg at himnastrond.

Tað eru tveir persónar, sum stiga fram í dagsins teksti og hava hvør sína rodd: hin góði hirðin og leigusveinurinn. Hin góði hirðin kennir sína ábyrgd, men leigusveinurinn rennur undan, tá ið á stendur!

Hin góði hirðin setur lív sitt til fyrri seyðinnar. Leigusveinurinn rýmir, tá ið hann sær ulvinn koma, tí hann leggur einki í seyðinnar.

Í fjallaprædikuni sigur Jesus: "Varið tykkum fyrri svika-profetum, ið koma til tykkara í seyðaklæðum, men eru óðir ulvar innan. Av fruktum teirra skulu tit kenna teir."

Sum einstaklingar, fólk og tjóð er tað soleiðis, at gjøgnum lívið motta vit nógvum hirðum og leigusveinum.

Boðskapin um hin góða hirðan hava vit hoyrt gjøgnum öldirnar, men spurningurin er, um vit ikki í alt ov mongum lutum eru at líkna við leigusveininn í dagliga lívi okkara.

Tí har menniskju bara hugsa um at seta sær og sínum, har er boðskapurin um hin góða hirðan ikki vorðin til veruleika - har er framvegis myrkur og kuldi.

Og tað tókist at vera tørført hjá menniskjum at skilja millum røddina hjá hirðanum og leigusveinum. Ei undur í, tí røddirnar, sum ljóða í dag eru mangar í tali, mjúkar og søtar, lokkandi og dragandi.

Tað eru jú so mong sum kalla á okkum, ja, sum vilja vera hirðar okkara. Í álvara og gaman, andaliga og tímiliga.

Ein yrkjari tekur soleiðis til: "Tú hoyrir tær dárandi røddir/ ið lova tær glitir og gleim/ men eingin ber ljós yvir vegin/ sum hann, ið bar kærleik í heim."

Og tað er júst hin góði hirðin, Jesus Kristus, frelsari okkara, "sum bar kærleik í heim". Hirðans rodd ber ljós yvir vegin, har vit eru stódd á lívsleið okkara.

Ja, í øllum lívsins viðurskiftum leiðir hin góði hirðin okkum: í líðing og sjúku, í sorg og gleði. Hirðans rodd talar við mildleika og við myndugleika um Guðs kærleika og náði.

Hin góði hirðin hevur umsorgan fyrri seyði sínum í lívi og í deyða.

Eisini teimum, sum undan okkum eru farin, og í trúgv á upprisna frelsara, logdu eyguni saman í Jesu navni, hevur hin góði hirðin lovað at hava umsorgan fyrri, til vit øll siggast aftur ein dag.

Tað er eisini í hesi vón, at vit seta álit okkara til hin góða hirðan, Jesus Kristus, og Guð Faðir skapara okkara og biðja um,

"at Guð má geva okkum øllum tað landið at ná/ har skyldfólk og vinfólk vit uppافتur sjá/ tá HIRÐIN sitt fylgi/ úr mold og úr bylgju/ skal savna, hvar sorgin um ævir er av/ tí deyður er deyðin, og horvið er hav!

Og tí kunnu vit eisini av hjarta takka Guði til seinast í gudstænastuni í dag, har hin góði hirðin savnaði okkum í hetta heldið, sum kirkja okkara er, har hann eisini í dag hevur livgað okkum við orði sínum, og kunnu vit tí av hjarta siga: "O, sælasta stund - ei finst líki/ Guðs sonur, hann livir í dag!"

AMEN.

Uni Næs, sóknarprestur, Vestmanna